

388

1759. Φιρμάνιον, περὶ μὴ ἐνοχλήσεως τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων διὰ διαφόρους φόρους, μνημ. ἐν 190, σ. 21 (19/55).

389

1760. Κανονισμὸς 1 Ἰουνίου ἀρμοδιοτήτων τοῦ τούρκου διοικητοῦ ἐν Ἀγ. Ὁρει, ἐν 4, σ. 151–152.

«... γράφομεν τὰς παλαιὰς συνηθείας τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Ἐν πρώτοις ὁ ἀγᾶς μὴ κάμη καμμίαν κρίσιν μόνος του, ἢ νὰ πέρη τίποτες, ἢ νὰ παιδεύῃ χωρὶς καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ναζήρη καὶ τῶν λοιπῶν Γερόντων. Τοὺς σεϊμένιδες νὰ μὴ πέμπῃ πουθενὰ χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν ρηθέντων προεστῶν... Εἴ τι δέκατον ἤθελε τύχη νὰ μὴν μετέχῃ τίποτες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄνωθεν εἰσοδήματα νὰ εἶναι ὅλα τῆς Μέσης, καὶ νὰ ἔχῃ μόνον νὰ πέρη αὐτὸς δύο χιλιάδες ἄσπρα τὸν μῆνα καὶ ὅσα χαρατζοχάρτια ἤθελε γράψῃ, νὰ εἶναι ἐδικὰ του, πλὴν ἀπὸ δύο παράδες τὸ ἓνα καὶ πλεον οὐχί. Μποκτζαλίκια καὶ ἀβαγέτια νὰ λείπουν. Καὶ ἀπὸ τὰς ἀνεγέρσεις τῶν ἐκκλησιῶν νὰ μὴ ζητῇ. Εἰς θάλασσαν, ἢ εἰς ἐγκρεμισμὸν δένδρου ἢ ὀσπιτίου ἢ εἰς φωτίαν τύχῃ τινὸς θάνατος, νὰ μὴ πέρη τίποτες. Εἰ δὲ καὶ φονευθῇ τινὰς ὑπὸ ἀνθρώπου, νὰ πέρη μόνον ἓνα φλωρὶ καὶ νὰ εἶναι ἐδικόν του καὶ νὰ τὸν καταγράψῃ. Καφφὲ ὀκάδες τέσσερες καὶ ζάχαρι ὀκάδες πέντε καὶ πλεον οὐχί. Αὐτὰ ἅπαντα τὰ ὑπόκειται ὁ Ἀλῆ ἀγᾶς καὶ ὑπέγραψεν οἰκείαις χερσίν».

390

1760. Κανόνες ἀπὸ 22 Αὐγ. τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λιβόρνου, μνημ. ἐν 108, σ. 13.

391

1761. «Τῶν ἁγίων Συνόδων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην συναθροισθεισῶν οἰκουμενικῶν τε καὶ τοπικῶν, νέα καὶ δαψιλεστάτη συνάθροις... νῦν πρῶτον ἐλληνιστὶ μόνον ἐκδοθεῖσα... Σπυρίδωνος Μήλια... Ἐν Βενετίᾳ...» τ. 4–2.

392

1761. Συμπληρωματικὰ γραπτὰ ἔθιμα Σύρου, τῆς 12 Ἀπριλίου, ἐν 130, VIII, σ. 500.

«... ὅλοι εἰς μίαν βουλὴν καὶ γνώμην, σημειώνουμεν καὶ θέλομεν ὅτι ὅλα τὰ καπίτουλα τοῦ νησίου μας, ὅπου ἦτον ἔκπαλαι, νὰ εἶναι στερεὰ καὶ ἀμετάθετα· καὶ μερικὰ θέλομεν, ὅτι ὅποιος θέλει νὰ κάμῃ ἀλλαξία, ἢ ἀλλαξία καμομένη ὅπου νὰ εἶναι ἀπὸ πρᾶγμα ἀκίνητον,

ξεδιαλίζομεν χωράφι με χωράφι, σπῆτι με σπῆτι, νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ χαλᾶται μήτε ἀπὸ γενιὰ οὔτε με κολοτεραίαν καὶ νὰ μὴν εἰμπορῇ κανένας ἐπίτροπος νὰ κάμη προετέντζα κόντρα εἰς αὐτό . . . ».

393

1762. « Ἀρτίκουλα νομικὰ τὰ λεγόμενα Στατοῦτα τῶν ἐν Τρανσυλβανία ἦτοι Ἑρδελία κατωκισμένων Σαζώνων, κοινῶς Σασῶν ὀνομαζομένων, μεταγλωττισμένα . . . Ἰωάννου Ἀδάμη . . . πρὸς χάριν . . . πραγματευτῶν ρωμαίων τῆς κομπανίας τοῦ Σιμπινίου », ἐν χφ. 142 (σ. 1–177) τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου (Ἀθω).

394

1762. Φιρμάνιον σ. Μουσταφᾶ Γ', ὀρίζοντος, ὅπως ἡ κληρονομία τῶν θνησκόντων χριστιανῶν τίθεται ὑπὸ μεσεγγύησιν, μέχρι προσαγωγῆς τῶν σχετικῶν πιστοποιήσεων ὑπὸ τῶν δικαιοῦχων κληρονόμων, μνημ. ἐν 450, σ. 42.

395

1763. Συμπληρωματικὰ γραπτὰ ἔθιμα Σ ύ ρ ο υ, τῆς 22 Ἰανουαρίου, ἐν 130, VIII, σ. 501.

« . . . ξεκαθαρίζομεν ἀνάμεσα εἰς ὅλα τὰ καπίτουλα τοῦ νησίου μας ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἐμπρὸς σταθερόνομεν καὶ ἐτοῦτο καὶ λέμε, πῶς ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος, ὅποῦ εὐρεθεῖ ἄρρωστος ἢ ἂν εἶναι καὶ καλὰ καὶ θέλει νὰ κάμη παραγγελία καὶ διὰ τὴν ψυχὴν του, ἢ διὰ τὰ παιδιὰ του, καὶ ὅ,τι νὰ εἶναι ἐκεῖνα ὅποῦ θέλει νὰ παραγγεῖλῃ, νὰ κρᾶζῃ τὸν καντζελλάρη τῆς ἐκκλησίας νὰ κάμη τὴν παραγγελιὰ καὶ ἂν δὲν ἔχῃ καιρὸν νὰ κρᾶζῃ τὸν καντζελλάρη, νὰ τὸ λέγῃ τοῦ πάροκου ὅποῦ θέλει νὰ ἐξαγορεύει, εἰδὲ ἄλλῶς καὶ κάμη παραγγελιὰ μ' ἄλλους ἀνθρώπους ἢ γυναῖκα, νὰ εἶναι νούλα αἱ παραγγελίαι του ὅποῦ θέλει κάμει καὶ ὅλαι αἱ παραγγελίαι ὅποῦ θέλουν γίνεῖν ἂν ἀγρικουῖνται κατὰ τὰ τὶ καπίτουλα ξεδναλίζομαι, ὅτι ὅσαι ἄλλαι παραγγελίαι εὐρεθοῦν ὅποῦ νὰ μὴν εἶναι κατὰ τὰ καπίτουλα νὰ εἶναι νούλες καὶ ἀνώφελες, εὐγάζοντες τὸν καιρὸν τοῦ θανατικοῦ, καὶ εἰς ἓνα ἐξάφνου θάνατον, καὶ ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος, ὅποῦ αὐτός του ξεύρει νὰ γράψῃ, νὰ εἶναι καλὴ ἢ παραγγελία του, ἥγουν ὡς δηλοῖ ἄνωθεν κατὰ τὸ καπίτουλον ».

396

1763. Βεράτι ὑπὲρ μ. Βιδινίου Ἰωσήφ.

Τὸ πρωτότυπον ἐν τῇ Ἑθν. Βιβλιοθήκῃ Σόφιας, ἐξεδόθη, μετὰ τσεχικῆς μεταφράσεως, ὑπὸ Joseph Kabrda. Παρατηρήσεις ἐπ' αὐτοῦ, ἐν 21.

397

1764. Φιρμάνιον σ. Μουσταφᾶ Γ', περὶ τοῦ δικαιώματος τῶν Μονῶν κληρονομεῖν τὴν περιουσίαν τῶν μοναχῶν, ἐν 76, σ. 57–58. Πρβλ. ἀνωτέρω ἀριθ. 349α.